

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

A pietrelcinai tartózkodás

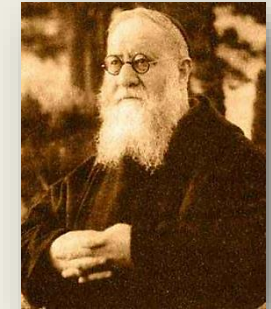
„1909 és 1916 között Pio atya egészségügyi okokból kénytelen volt szülőfalujában maradni. Ott tartózkodását nem tekintették azonban végleges állapotnak, hiszen felettesei, amint úgy tűnt, hogy az atya jobban van, azonnal visszahívták őt a kolostorba, ő pedig ennek minden alkalommal engedelmeskedett. Rövid idő múlva azonban a szerzetestestvéreknek ismét haza kellett őt küldeniük, és úgy tűnt, szülőfalujában egészsége ismét jobbra fordul. Arra, hogy Pio atya mégis a rend szabályai szerint élhessen, a következő megoldás született: a kapucinusok rendfőnöke, valamint a provinciális atya kérvényeztek számára Rómától egy különleges pápai engedélyt, az *Ad tempus habito retento* brévéjét, amely lehetővé tette, hogy Pio atya a szerzetesi öltözet megtartása mellett átmenetileg a kolostor falain kívüli életet élhessen, betegségéből való felgyógyulást remélve ezáltal.

Abban az időben romlani kezdett látása is, ezért engedélyezték számára, hogy a Szűzanya és az elhunytak tiszteletére mondott miséket Pio atya csak ünnepnapokon mutathassa be. Pio atya otthon tartózkodásába azonban előjárói nem tudtak belenyugodni, és a dolog valóban mindenki számára rejtélyesnek tűnt. Mindenki azt szerette volna, ha a jó atya végleg visszatér a kolostori életbe. Imádkoztunk az Úrhoz, adja meg nekünk, hogy a rendi előjárók óhaja teljesüljön, hiszen ez volt Pio atya leghőbb vágya is. A valódi okot azonban, amely miatt Pio atyának majd hat évet otthonában kellett töltenie, végül is soha nem tudtuk meg. A külső ok az atya betegsége volt, a valódi ok azonban, amiért az Úr ezt a helyzetet megengedte, mindig is rejtve maradt számunkra. Isten bizonyára felfedte Pio atya előtt valódi szándékát az otthon töltött idő alatt, hiszen az elején maga az atya is fájlalta távolmaradását, nem értette helyzetét, és azt hitte, Szent Ferenc atyánk elüldözte őt magától. Egy nap azonban, amikor erről kérdeztem, ezt válaszolta: „Atyám, erre nem válaszolhatok, mert megsérteném Isten parancsát.” Én nem is erősködtem tovább, mert soha nem kételkedtem az atya őszinteségében, és tudtam, csak azt mondja nekünk, ami Isten szándéka szerint való. Ezalatt mi folytonosan imádkoztunk és könyörgöttünk az Úrhoz az atya végleges visszatéréseért, és íme, az Úr egyszer csak meghallgatta kérésünket. Megemlítettem ezt a dolgot három vagy négy hívő léleknek is, és arra kértem őket, imádkozzanak az Úrhoz az én szándékomra, anélkül, hogy kezdetben többet mondtam volna nekik. Később azonban néhány dolgot titokban mégis elmondtam ezeknek a hívő asszonyoknak Pio atya rejtélyes sorsáról. Egy nap beszéltem róla Raffaelina Cerase kisasszonynak is, aki tökéletes tiszta lélek volt és teljes mértékben Jézusnak szentelte életét. Ő nyíltan megmondta nekem: „Atyám, hozza vissza őt a kolostorba, és tegye lehetővé, hogy gyóntathasson! Ez mindenki számára igen üdvös cselekedet lesz!”

Én feltártam előtte mindazokat a nehézségeket, amelyek addig felmerültek. De azért szüntelenül imádkoznunk kell, tettem hozzá, könyörögnünk az Úrhoz és

mindenekfelett bizakodnunk kell az isteni gondviselés kegyelmében, hogy Pio atya mihamarabb visszatérhet közénk a kolostorba, és ne kelljen tovább tőlünk távol, a szülőfalujában maradnia.

1916 februárjában Foggiba utaztam, és a már említett Raffaelina kisasszonyt súlyos betegen találtam. Mivel érezte, hogy a halála immár nagyon közel van, arra kért, segítsék neki abban, hogy személyesen is megismerhesse Pio atyát. Kérem meg, ha teheti, látogasson el hozzá Foggiba.

Visszatértem San Marco la Catola kolostorába és beszéltem erről Benedetto provinciális atyával. Ő azt mondta, nagyon nehéznek látja e kérés teljesítését, mert Pio atya nem szívesen hagyja el szülőfaluját. Ezalatt írtam Pio atyának is, aki levélben hajlandónak mutatkozott az utazásra. A provinciális atya engedélyével és a Cerase nővérek költségén útnak indultam. Benevento vasútállomásán csatlakozott hozzám Pio atya is, és együtt Foggiba utaztunk, ahol a provinciális atya is éppen pásztori látogatáson volt. 1916. február 17-ét írtunk. Én elkísértem Pio atyát Raffaelina kisasszony házába, a provinciális atya pedig azt mondta Pio atyának, immár végleg Foggiban kell maradnia, élve vagy halva. Az atya engedelmeskedett, és engem kért meg, küldjek üzenetet Pietrelcinába, és kérem meg az otthon maradtakat, küldjék utána a szükséges holmiját. Pio atya végig a haldokló mellett maradt, gyakran mondott misét a Cerase család kápolnájában, és szolgáltatta ki az oltáriszentséget a betegeknél. Raffaelina kisasszony pedig felvette Pio atyától az összes szentséget, és március 25-én hajnalban valódi szentként halt meg. Egyik beszélgetésük alkalmával hallották, amint Raffaelina kisasszony felkiált: „Atyám, engedje meg, hogy ön előtt haljak meg, hadd járuljak elsőként a mi Urunk színe elé, és könyöröggessek önért Jézushoz!”

Pio atya ezután a Szent Anna kolostorban maradt. Amikor háborús szolgálatra indultam, elmentem meglátogatni őt, ám szokásos betegsége miatt ágyban fekvő találtam. Ekkor ő Raffaelina kisasszonyra utalva ezt mondta nekem: „Kegyetlen! És most azt mondja nekem, hogy nem tud mit tenni értem, bele kell nyugodnom a helyzetembe!”

Én mindazonáltal bizton állíthatom, hogy ez a szent asszony könyörgésével valóban elérte Istennél, hogy Pio atya végleg visszatérhessen a kolostorba és gyóntatóként kimondhatatlanul sokat tegyen a lelkek üdvösségeért...”

(folytatás következik)

Don Gabriele Amorth: A TŰZPRÓBA ELSŐ ÉVTIZEDE (1923-1933)

Túl gyakran megfélemezünk arról, hogy ahol emberi teremtmények vannak, ott emberi gyarlóságok is léteznek. Ezen gyarlóságok egyike a fanatizmus. Állandóan fellelhető olyan személyek körül, akik a legkülönbébb okokból lelkesedést keltenek. Megtaláljuk Jézus körül, és sok szent körül; megtaláljuk színészek vagy politikusok körül, énekesek vagy sportolók körül. Nem lehet az embert eltenni láb alól csak azért, mert vannak gyarlóságai; nem szabad elfojtani egy mozgalmat, amiért valamilyen zavaró elemet tartalmaz. Ennél is rosszabb, ha a rajongókat büntetik és az ártatlanokra sújtanak le. Azt hiszik, gyökerestől kitépik a rosszat; ám annak beteljesítése ez, amit Jézus önmagára alkalmaz: „Megverem a pástort és szétszéled a nyáj.”

Megpróbálták tönkretenni Pio atyát? Hagyjuk a tényeket beszélni. Már 1922 júniusában elkezdődött, amikor megfosztották lelki vezetőjétől, Benedetto atyától, megtiltva minden kettejük közötti kapcsolatot, szóbelit és írásbelit egyaránt. El kell ismernünk, hogy Benedetto atya tizenkét éven keresztül, 1910-től 1922-ig, kitűnő, bölcs és körültekintő lelkipásztor volt. Még ma is nehezen érthető ez az igen megalapozatlannak bizonyult intézkedés. Benedetto atya mindig élvezte felettesei és rendtársai teljes bizalmát, mint ahogyan a későbbiekben is. Világos volt, hogy ezzel csak Pio atyát akarták sújtani, megfosztva őt támaszától és egy értékes vezetőtől.

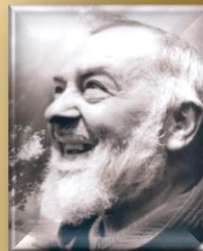
Később azonban az atya elleni intézkedések fokozatosan egyre súlyosbodtak. 1923. május 31-én a Szent Offícium kijelenti, hogy nyomozást végzett a Pio atyának tulajdonított eseményekre vonatkozóan (*melyekről?* – soha nem értette senki), s a vizsgálat végeredménye: „természetfölötti jellegük nem állapítható meg”. Aztán jött a java, amit mindenáron el akartak érni. Elrendelték Pio atya áthelyezését, és megtiltották, hogy nyilvánosan szentmisét végezessen. Ez szinte földrengést okozott a nép körében; az emberek érzékenysége gyakran sokkal világosabban látja a dolgokat, mint az egyházi hatóságok.

Az atya áthelyezésének megakadályozása érdekében, a polgári hatóságokkal egyetértésben, megszervezték a rendház 24 órás felügyeletét. A polgármester meggyőzte a kapucinusok provinciálisát, hogy vonja vissza ezen intézkedéseit; június 26-án felettesei buzdítják a végsőkéig engedelmes Pio atyát, hogy újra nyilvánosan celebrálja szentmiséit. Közben tudni lehetett, hogy a barátok általános rendfőnöke elrendelte Pio atya áthelyezését egy Marche tartománybeli elszigetelt rendházba; körültekintést és határozottságot tanácsolt, de nem tűzött ki semmilyen konkrét időpontot. A rendelkezést a későbbiekben felfüggesztették. Helyette a Szent Offícium 1924. július 24-én arra buzdította a híveket, hogy teljes mértékben tartózkodjanak Pio atya felkeresésétől, és egyáltalán ne írjanak neki. Ki tudja, miféle büntényeket követtek el a San Giovanni Rotondo-i templomban, és m iféle lelki kárt okoztak Pio atya levelei!!! De ez volt a rendelkezés.

S ez még mindig nem volt elég. 1926. április 23-án a Vatikán „tiltottnak” nyilvánította Giorgio Berluttinak az atyáról írt könyvét és kijelentette: „...a hívek kötelessége, hogy ne menjenek Pio atyához.”

(folytatás következik)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

6/9.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (28.)

1990 decemberére a szentek ügyeiért felelős kongregáció áttanulmányozza Pio atya boldoggá avatási eljárásának dokumentumait és a hozzájuk kapcsolódó tanúvallomásokat, és határozathozatalra készül. Ezzel egyidejűleg Pio atya személye és élete a tömegkommunikációs csatornák figyelmének középpontjába kerül, amely nem feltétlenül hat pozitívan az eljárás ezen igen kényes szakaszára. Nyilvánosságra kerülnek ugyanis azok az eljárások, vagy ahogyan a sajtóban illetik, „üldöztetések”, melyeket Pio atyának el kellett viselnie a Szent Hivatal részéről. A sajtó, a televízió és a rádió, miközben Pio atya életszentségét nyomatékosan hangsúlyozzák, éles kritikával illetik a Szent Hivatal egykori munkáját és működését, amely híradásaik szerint mindent elkövetett, hogy akadályozza Pio atya szent küldetésének beteljesítését. Közben mindenféle hírek kerülnek napvilágra a boldoggá avatás dátumáról, ám ezek természetesen minden hivatalos alapot nélkülöznek. 2004-ben Edward Nowak érsek, a szentek ügyeiért felelős kongregáció titkára San Giovanni Rotondóban tartott szentbeszédében így számol be a híveknek: „A Szentatyá nem csupán megbízott engem Pio atya boldoggá avatási eljárásának lefolytatásával, hanem amikor csak teheti, személyes érdeklődésének és várákozásának is hangot ad beszélgetéseink során. Egy alkalommal például amikor együtt ebédeltünk, a pápa első kérdése ez volt hozzám: „Hogy állunk Pio atya ügyével?” Mire én a következőt válaszoltam: „Szentatyám, San Giovanni Rotondo és Manfredonia egyházközségei két egész polcnyi, 104 kötetre való dokumentumot juttattak el hozzánk. Ha Szentatyám felhatalmaz rá, én életem ennek a háromnegyedét, és holnap megtarthatjuk nemcsak a boldoggá, hanem a szentté avatást is.” Erre a pápa így válaszolt: „Nem, nem. Tanulmányozzátok csak át alaposan ezeket az iratokat.”

A pápa tehát, bár Pio atyát személyesen is ismerte, csodatételért imádkozott hozzá és vele, amelyet meg is kapott, és bár éveken át misztikus kapcsolatban álltak egymással, nem befolyásolja az ügy hivatalos menetét és nem avatkozik bele a kongregáció munkájába...

(folytatás következik)